

נְתִיבֵי הַשְּׂתִיקָה
שְׁסֻלַּת עֲבוּרֵי,
הַבְּטָחָתְ לִי
שְׁאֲצֻטָּרָה רַק לְלַכֵּת.
לֹא לְהֶאֱבֹק,
רַק לְלַכֵּת.

נְתִיבֵי הַשְּׂתִיקָה
שְׁסֻלַּת עֲבוּרֵי,
קוֹדָרִים עֲכָשִׁיו מְלֵאִים
בְּקוֹצִים
אֲמַרְתָּ שְׂתֵלֶה שָׁם לְפָנַי
כְּדִי לְיֹדֵא
שִׁיְהִיָּה לִי קֵל לְלַכֵּת.

עֵינַי מְרַצְדוֹת לְכָל עֶבֶר
אֲנִי כְּנֶרְאָה
טְעִיתִי
עֲשֵׂה שְׂזָה לֹא הַשְּׁבִיל שְׁלִי.
עֲשֵׂה שְׂזָה לֹא
וְלֹא אֶפְחַד.

נְתִיבֵי הַשְּׂתִיקָה
שְׁסֻלַּת
מְכֻסִּים בְּאוֹר יָרֵחַ

המשפטיק אותי.

בין כה וכה

אתה לא יכול

לשמע.

* בעקבות moonlight של בטהובן

תשס"ז, ט' 2

כאב ממעמקים – שיר בסגנון ראפ / אצ'נפה גלה

חי בבועה
בשכונה כל כך פלואה
אין בה סיע
כל יום מחדש הלב נקרע
האקזבה, מלא בשנאה
דם של דמעות זולגות
אין תקנה!
נמאס, לא שנה כך לחיות.
עוסק בפשע
בשוד בפריצות -
הכל אותו חרא
אין ברירה.
כל הענין כדי לשרד
לא בשביל ליהנות
ההוא מלא בהון
לי אין אכל במה לקנות
הפער כזה עמוק, סוחר
יוצא לגייס כסף
לא קל, נתקל -
ואז בא כשלו.

היום שלך נדון, די!
נסיון ועוד נסיון, מאחר מדי .

לחלץ את עצמי לא מצליח
שפכתי דם כמו תהום
הנה אני פלוא, בגיהנום
נולדתי שם, איני יודע בדיוק איפה
חי בודד, יתום,
הבית שלי - ספסלי רחוב
שחור בתוך שחור.
הסטיגמה שלי הפכה להיות "ניגר" חמור;
מהגזענות התחלתי לסבל
בשביל להעביר מצב רוח מר
חי נתקלו באלכוהול
לרחף, הגוף והראש
לשכח מהכל, ללכת לישון.

תשס"ז, י"ב 2

מרסדס

סוף סוף הגעתי. חוץ ממני היו עוד עתיקות לידי שהסתכלו עליי כאילו לא הבינו מי אני ומאין באתי. הם הסתכלו עליי והתלחששו ביניהם "מה עושה חפץ כה צעיר במזיאון עתיקות"? , מיד הסמקתי. חלף כל כך הרבה זמן מאז הפעם האחרונה שבה שמעתי התלהבות כזו בגלל נוכחותי.

כאשר ביקשו ממני לספר קצת על עצמי ולומר מאין באתי, מרוב התרגשות לא ידעתי אפילו מאין להתחיל... רק לאחר מספר נשימות, כשנרגעתי לגמרי, התחלתי את כל הסיפור מההתחלה...

היו אלה שנות העשרים המוקדמות באירופה. נולדתי לחברה צעירה ושמה מרסדס, שהתחילה את דרכה בייצור של מכוונות כתיבה, וזהו, בעצם, מקור שמי – מרסדס.

יום אחד הגיע למפעל מנהל בנק עשיר למדי, והספיק לו רק מבט אחד כדי להתאהב בי ולקנות אותי. בבנק בנו לי את השולחן המשקיף על הנוף היפה ביותר. לידי על השולחן היתה מראה ובכל פעם כשמישהו היה משתמש בי, הייתי מציצה למראה ורואה עד כמה יפה אני וצעירה.

כל אדם שהיה יושב מולי היה מתפעל תמיד ואומר "איזו מכוונה יפה ומוכשרת!" ואז היה מלטף אותי בעדינות ולפעמים אפילו נושק לי (הייתי תמיד מסמיקה). אחר כך היה מתיישב בעדינות ומתחיל להקליד אות אות. בכל לחיצה שלו הרגשתי את העדינות שבו ואת הדאגה שלו כלפיי, כאילו פחד שאשב, חלילה.

הייתי אז הדבר המקסים ביותר והנדיר ביותר בין כל מכוונות הכתיבה; בזמן שהן היו זרוקות במחסן הגרוטאות אני הייתי עסוקה בכתיבת צ'קים בסכומים שגרמו לי לפעמים לחייך..

עם השנים הטכנולוגיה התפתחה, ואותי שמו על שולחן מוזנח של איזו מזכירה, ובמקום צ'קים עם סכומים "שמנים" הייתי עסוקה בהכנת אישורי יציאה או סתם מסמכים שעבורי היו חסרי תכלית ומשעממים בטירוף.

בחלוף השנים, עם התפתחות הטכנולוגיה, הערך שלי ירד כל כך עד שאני מצאתי את עצמי נעולה בתוך מרתף מוזנח על מדף שבקושי החזיק מעמד תחת משקלי (ולא שמשקלי כלל בתוכו מספר מוגזם של קילוגרמים).

כעבור שנה, אולי, שמעתי דיבורים על אחד העובדים שעוזב את הבנק, ובתור מתנה הבוס הקמץ החליט להעניק לו אותי... מצד אחד זה ממש שימח אותי לצאת מהחור הזה, אבל מצד שני כבר לא ידעתי אילו הפתעות נוספות מזמן לי גורלי.

כשהגעתי אליו הביתה, שמעתי שהבן שלו הוא עורך דין, ושאני עומדת להיות העוזרת הראשית והאישית שלו. הבשורה שימחה אותי כל כך, רק המחשבה שמעתה עורכי דין יכתבו עליי מסמכים חשובים והצעות לחוקים גרמה לי לשוב ולחייך, הגורל חייך אלי מחדש.

עברו עוד שנים אחדות מחיי הפרחוניים. ויום אחד, כשישבתי על השולחן הקבוע שלי והתבוננתי בהשתקפות האלוהית והמקסימה שלי במראה כשחיוך מרוח על פניי, נכנסו פתאום לחדר גברים אחדים וביניהם עורך הדין שלי. הם התקרבו אלי בפנים רציניות, והעמידו לידי מכוונה חדשה: "מחשב" – נראה לי שהם קראו לה. אישית, לא ידעתי מה הם מצאו בו, לטעמי היא לא היתה משהו.

כשהאנשים הלכו התקרב עורך הדין לכיווני ולכיוון המכוונה החדשה, הסתכל עליי בפנים מרירות, ואז, "עליה" בחיוך ואמר: "איזה מחשב יפה! חבל שמכוונת הכתיבה הישנה הזאת מפריעה למראה המהמם שלו!"

אני חייבת להודות שבאותו הרגע הרגשתי כאילו תקעו לי סכין בגב. מכל אחד אחר הייתי מצפה אותי לתגובה שכזאת, אבל לא ממנו. זה גרם לי הרגשה רעה עד שרציתי למות. הקיום שלי כבר לא חשוב לאף אחד!

עוד באותו היום מצאתי את עצמי זרוקה במרתף מוזנח ורטוב, והפעם הייתי עם הרצפה כשעכברים התרוצצו בייני לבין הקיר. בחורף הייתי כולי רטובה, ועם השנים הצטברו מעליי ערמות של לכלוך וקופסאות כבדות בעלות ריח משונה ולא נעים ומה רק לא היה שם מעליי..

לבד וכמעט בלי אוויר הייתי זרוקה במקום האיום ההוא שנה לפחות. איבדתי שם כל תקווה, וכבר חשבתי שבחיים לא ארגיש שוב יפה או שימושית עבור אנשים, ושאלף אחד לא יאהב אותי עוד אי-פעם.

יום אחד נפתחה דלת המרתף, ואיש אחד אמר באופן סמכותי מאוד: "פנו מפה את כל הזבל הזה החוצה, אני לא רוצה לראות פה דבר מלבד הרצפה".

הוא קרא לי "זבל". באיזו זכות?!.. הוא אפילו לא מכיר אותי. פרצתי בבכי. כמובן שאיש לא ראה את זה. לבי נשבר לגמרי. כעבור 10 דקות מצאתי את עצמי על המדרכה ליד פחי הזבל שתסיע אותי למזבלה העירונית ושם יהיה סופי.

התביישתי כל כך על שנגזר עליי להיות שקועה עמוק בערימת הזבל! אך מצד שני- מזמן לא ראיתי את אור השמש, והצטערתי על כך שעליי למצא את סופי במזג אוויר מושלם שכזה. ואז זה הגיע. שמעתי חריקה של מכונית, עצמתי את עיניי בחוזקה, כדי שלא אראה את אנשי הזבל באים ומפנים אותי.

אבל לא שמעתי צעדים של אנשים, אלה של איש.

הוא התקרב אליי בפנים מופתעת, וככול שהתקרב כך גם הופתע יותר ויותר.

הוא ליטף אותי והמשיך להתבונן בי. לרגע היה לי אפילו קצת לא נעים מזה, אבל אז הוא נעמד ואמר:

"אני לא מאמין שאנשים זורקים חפצים יקרים לפח האשפה".

אילו רק יכול היה אותו גבר לראות את הבעת פניי ברגע שראה את זה! זה היה הדבר היפה ביותר ששמעתי מזה זמן רב כל כך.

הוא שב והרים אותי בעדינות, ובאותה עדינות הכניס אותי למכוניתו. אחרי שהוא ניקה אותי ביסודיות יכולתי להרגיש שוב יפה ונשית. כל כך אהבתי את המבט שבו הוא התבונן בי. זה העלה בי נוסטלגיות כה רבות מעברי, זה הזכיר לי את תחושת האהבה שהעניקו לי הבוס ועובדיו בבנק, ולאחר מכן אותו עורך דין צעיר.

ולבסוף הוא הסיע אותי לכאן. עכשיו אני יודעת שכל שיחלפו השנים הערך שלי רק יעלה, ואני אהיה רק חשובה יותר, ואין עוד סיכוי שמישהו אי פעם יעליב אותי או יפגע בי.....

מרינה לסקין

קופסאות

מאת: אנסטסיה גולובוצקי / ז'4

במהלך חיי עברתי מקום מגורים פעמים רבות כל כך עד שאפילו הפסקתי לספור. זה התחיל בערך בגיל ארבע, כשאבא שלי קיבל קידום למשרה של סוכן מכירות במשרד הפרסום שבו עבד. כך, בעצם, הוא גם הפך את אימא לעקרת בית שלא יודעת לבשל או לשאוב אבק. וכך, עם משפחתי המוזרה במקצת התחלתי לעבור מקום מגורים אחת לחודשיים. לפני כל מעבר היינו מזמינים אנשים שהכרנו פחות או יותר (עד כמה שאפשר להכיר אנשים בתוך זמן קצר שכזה) לסוג של פרידה. הם היו מסתובבים בין ערמות של קופסאות עם חיוכים מזויפים על פניהם. בימים האלה העסיקו אותי שתי שאלות שמעולם לא העזתי לשאול. הראשונה: איזה חלק מהאנשים האלה מכירים באמת את בעלי הבית? והשנייה: בשביל מה הם באו לכאן? כדי לאכול?

בכל מקרה, כך הפכתי ל"ילד הקופסאות" שהיו כל-כך חיוניות למעברים שלנו. חיפשתי אותן בכל הזדמנות שהייתה לי. ערמתי אותן בערמות בשביל המעברים הבאים. בעצם, אפשר לומר שהקופסאות הפכו עבורי תחליף לחברים שאותם חדלתי לנסות לרכוש, מתוך הבנה שאין לי די זמן להתיידד עם חברים אנושיים.

כל האוסף התחיל בגלל סיבה אחת פשוטה - חיפוש אחר הקופסא המושלמת: כזו שהיא לא קטנה מידי ולא גדולה מידי; כזאת שאוכל להכניס

לתוכה את כל דברי הערך שלי, לפחות, ועדיף - עם ידיות. נדמה לי שהיה אפשר בקלות רבה מאוד להשוות אותי למכורי הקניות שקנו כמויות של בגדים כתחליף למשהו שלא היה להם בחיים. בדיוק כמוני, גם הם המשיכו לקנות עוד ועוד. לא מפני שאין להם מספיק, אלא משום שהם חיפשו אחר הבגד המושלם.

גם תהליך מציאת הקופסאות היה דומה מאוד לקניות. בסוף כל תקופת שהייה, אני ואמא שלי היינו עוברים מדלת לדלת בכל בית-כלבו או חנות למכשירי חשמל בחיפוש אחר קופסאות קרטון.

כך הגעתי לגיל שבע. באותה עת היו לי כבר 324 קופסאות בכל הצורות והגדלים, אך אף לא אחת מהן הייתה "הקופסא המושלמת". המשכתי בחיפושיי אפילו בגיל 18. באותה השנה היו לי כ-1100 קופסאות בערך. זאת גם הייתה השנה שבה התגייסתי לצבא. אני עדיין זוכר את התקופה הנוראית שבה גרתי בבסיס, ללא מעברים או מסיבות עם אנשים שלא הכרתי. יחד עם זאת, למרות היעדר המעברים התכופים (שאליו לא התרגלתי עד יום השחרור), מי שעדיין נותרו בחיי היו ערמות הקופסאות שבהן היו מונחים כל חפציי. לא יכולתי להיפרד מהריח הנפלא של הקרטון, או מהנוף המקסים של קוביות חומות, כשהן עומדות בערמות כמו קיר עצום של לבנים. גם בגיל 30 לא נפרדתי מקופסאותיי, שמספרן באותה עת עלה ל-2600. אך זה לא הכול; מאחר שהתרגלתי כל-כך למעברים, בחרתי בקריירה של ארכיטקט, שעובר ממקום למקום אחת לחודשיים. זאת, כדי שיוכל לנהל את הפרוייקטים שלו מקרוב. וממש כמו אבי בזמנו- הפכתי את אשתי לעקרת בית ואת בני לילד שאוסף קופסאות קרטון. השנה שבה מלאו לי 50 (שהייתה גם השנה שבה בני עזב את הבית ופרש מאוסף הקופסאות) הייתה התקופה הקשה ביותר בחיי מבחינת האוסף. הגעתי למספר עצום של כ-5100 קופסאות. במצב הזה אפילו כשהן היו מקופלות לא היה להן מספיק מקום במחסן, ולכן הן תפסו גם את חדרו של בני (שגודלו היה משתנה ממעבר למעבר). כעבור מספר שנים, כשהייתי כבר בן 73, הבנתי פתאום שלמרות כל שנות החיפושים הללו לא מצאתי את הקופסא המושלמת. חייתי עם הרגשת ההחמצה הזאת עד לאותו היום, שבו התרחש המעבר החשוב ביותר בחיי. זה שכל בן אדם חייב לעבור אותו בסופו של דבר. כמו בכל מעבר, גם הפעם הגיעו אנשים רבים, אך הפעם כולם לבשו שחור והתכנסו במעגל שבמרכזו ניצבה קופסא אחת בלבד. זאת הייתה הקופסא המושלמת בשבילי: לא קטנה מידי ולא גדולה מידי. בעלת שתי ידיות כסף בצדדיה, ובתוכה היו מונחים כל דברי הערך שלי באותה התקופה; היו אלה שעון זהב שקיבלתי מאבי וטבעת הנישואין הכסופה שלי. מה חבל שכאשר מצאתי סוף סוף את הקופסא שחיפשתי כל חיי, שכבתי בתוכה.

נכנסתי לחדר.

בעודי מתפשטת חשבתי על היום העגמומי שעבר עלי. עוד יום חסר תועלת, חסר מטרה, חסר רוח חיים. עמוק בליבי התחלתי לשנוא את אור היום, אור היום שבישר את תחילתו של יום חדש, שבעיני האחרים היה יום משמח וחי.

שכבתי במיטה, מצפה לשינה שתבוא ותעטוף אותי. הקשבתי לתקתוק השעון וספרתי שניות, "טריק" שאבי לימד אותי כשהייתי קטנה (וכשהוא עוד היה בחיים). 8. קר הלילה. הורדתי מעצמי את השמיכה, מרגישה את הגוף מצטמרר למגע האוויר הקר. 96. כאב. 216. ואז 846. בכל לילה אחר לא הייתי מגיעה ל-700 ונרדמת, אך הלילה חשתי ערנות. ערנות עוקצנית, מחודדת, שנעצה בכל חלקי גופי, תוך שהיא גורמת לי להידרך בציפיה, אך ציפיה למה?

באותו הרגע הרגשתי את המבט הראשון ננעץ בי. קפאתי על מקומי, פוחדת לנשום. היה משהו לא אנושי במבט הזה, משהו חייתי. ניסיתי להחליט מה מפחיד אותי יותר – העיניים הזרות שפלשו לחדרי, או היעדר קיומן.

הכל בראש שלך. את חייבת להירגע. זוזי. כשזזים הפחד נעלם. רק צאי מהקיפאון. בעדינות מרטיטה הזזתי את קצה הבוהן, כמעט נושמת לרווחה מתחושת הוודאות שהמבט ייעלם, אך הוא לא נעלם. קפאתי על מקומי שנית, חונקת צווחה חדשה שהתעוררה ועלתה במעלה גרוני. פחדתי. פחדתי בכל חלקי גופי. פחד עמוק, קטלני ואי רציונלי מילא כל נקבובית בעורי וגרם לי לצנוח לתוך עולם של צללים ושל חוסר הגיון.

שבתי וניסיתי להתעשת. לצקת את טיפות ההיגיון האחרונות למוחי. סובבתי את ראשי. מבטי נח על שולחן הכתיבה, השולחן שליידו ישבתי פעם אחר פעם, עד שהבנתי שנועדתי לכישלון – ואז עזבתי אותו, אבל כבר לא היה שם שולחן. עיניים כחולות בוהקות, זכוכיתיות, ננעצו בי כשהן נתונות בארובות גדולות שהיו מחוברות... לשום דבר, בעצם. בעודן נעות הדפים המלאים בחיבורים לא גמורים, בתרגילים לא פתורים ובשרבוטי יאוש שציירתי בתקופת הדיכאון שתקפה אותי לאחר מותו - נחתו על הריצפה. "כישלון" - ליחששו הדפים בנפילתם. "כישלון" - הבזיקו העיניים בכחול צורם. התחלתי לבכות. באותן השניות הרגשתי גם את המבט השני ננעץ בי, כאילו הייתי כרית סיכות, והוא - המחט. הרמתי את עיניי אל החלון, זה אותו החלון שבעבר שימש כמקום המסתור האהוב עליי - מהאחרים ומעצמי. פעמים רבות הייתי מתיישבת עליו; מוסתרת ע"י הוילון, הייתי מתבוננת בשקיעה וחושבת. בימים האחרונים הוסט מבטי מהשמש אל מדרכת הבטון הקרה, שחיכתה לי, כך נדמה לי לפעמים, שש קומות מתחתיי. פעמים רבות חשבתי: רק צעד אחד – פחות ממטר, והיגון יישמט יחד אתי לתוך חֶשֶׁה בלתי נגמרת. ועכשיו, בעודי נועצת עיניים דומעות בחלון, הרגשתי שגם הווילון חושב כך. במבט רושף הוא לעג לי: "פחדנית, פחדנית", ובכל משב רוח קליל שהזיז אותו כאילו התפתה ללפות אותי ולחנקני.

הבזק אור בלתי מורגש הסיט את מבטי למראה התלויה מעל השידה שניצבה מנגד למיטה. ראיתי את עצמי משתקפת בה. העיניים שלי, שהספיקו להסתגל לחושך ולהתחדד במידה מסויימת יחד עם שאר החושים, ראו בבהירות מדהימה. ראיתי את הירח המלא משתקף בחלון שמאחוריי. בתוך ים הבעתה שהרגשתי היה משהו נעים, מחמם באורו הרך. נרגעתי במקצת. נשימותי הואטו, והלב חדל להלום בחוזקה.

הקשבתי לשקט שאפף אותי וחשבתי.

חשבתי באותם רגעים (שנראו לי קצרים מליל קיץ - מחד גיסא, וארוכים כנצח - מאידך) עד כמה צדקו אותם יצורים - פרי דמיוני שלי, שבחרו בדרך ההפחדה על מנת להסב את תשומת ליבי לדברים שדחקתי כל כך עמוק פנימה, כל כך עמוק כמו חץ מורעל הנתקע עמוק בכתף והמרעיל את אט את הדם, נים אחרי נים ווריד אחר וריד - עד שלא היה לי סיכוי להינצל. לא היה לי סיכוי להימלט... מעצמי.

כל זה עלה באופן מעורפל בתודעתי, וחלף כמעט מיד, מתאדה עם הבזק עיניים נוסף שלכדתי דרך המראה. או שמא הוא היה בתוכה?...

הבטתי בבבואתי שבמראה, והיא הביטה בי בחזרה וחיכה. לא, לא חייכה. הדמות המעוותת גיחכה בלעג ונעמדה. הבטתי בה ובתוכה, ובתוך המפלצת הלילית הזו זיהיתי את אט את עצמי.

ראיתי את הרזון המבליט את עצמותיה בצורה מחרידה, ומעיד בתוך כך על הצום שגזרתי על עצמי ועל ההקאות שלי.

ראיתי את סימני הדקירות על ידיה בגלל ההזרקות שלי.

ראיתי את עיניה הנפוחות מדמעותיי.

ראיתי את האישיות שלי, ששקעה עוד ועוד בתוך שבר הכלי הגופני, בעוד הנפש מדחיקה ומרעילה את עצמה פעם אחר פעם.

למרבה האירוניה, נזכרתי שממש ליד המראה תלויה תמונה שלי מלפני כחודשיים, זו התמונה שאבי צילם ביום האחרון לחייו. לא ראיתי אותה מבעד למעטה הַשְּׁכָה שאפף אותי, אך ידעתי שהיא שם. מעולם לא ראיתי אותה אף על פי שהסתכלתי עליה עשרות פעמים מדי יום, שכן כפי שחשכת הליל הסתירה אותה ממני עד כה, כך החשכה שבתוכי עשתה זאת גם לאורן של המנורות החזקות ביותר. ועכשיו, מוקפת אור שחור, ראיתי אותה בבהירות מול עיניי, וייחלתי בכל ליבי שקרן האור הקטנה שחשתי תאיר את החשכה עד שאוכל לראותה באמת.

בכיתי, בכיתי באמת. אולי בפעם הראשונה מאז שאבי הפך לזיכרון והשאיר אותי בודדה בכיתי, כי ראיתי את המציאות דווקא אז בחשכת הליל המעוותת; ואולי ראיתי אותה כל כך טוב מפני שהיתה מעוותת בעצמה. הפסקתי לרעוד. הפסקתי לפחוד מפני עצמי.

וכשהיד הקרה, המתה, לפתה אותי בגרוני ומשכה אותי לאחור, מטביעה אותי בתוך הכרית ולא
נותנת לנשום, לא נאבקתי ולא צרחתי. ידעתי שזה מה שעליי לעבור. לעבור כדי שאוכל לקום מאותה
המיטה. לעבור כדי שהצללים יעלמו. לעבור על מנת שהילדה שבתמונה הצמודה למראה - תחייה, גם
אם עליי נגזר למות.

ובאותו הרגע שעיניי החשיכו והכל התערפל, השחר הפציע, וקרן האור שחדרה דרך הווילון הדקיק
בישרה על בואו של יום חדש, יום בעל מטרה וניחוח חיים. נשמתי.

לאה

כתבה: שחר ברכה ז'2

הרגשתי סחרחורת, בחילה, רציתי להקיא, אבל המשכתי להסתובב. נהייתי. כל הצבעים התערבבו לי בעיניים-כחול, כתום, אפור, ורוד, סגול, ירוק. הכל נמרח כמו ציור של סלבדור דאלי, וברקע, הצחוק המתגלגל של מיטל, הנביחות של נילה, השחקנית בטלוויזיה שמדברת ספרדית, רעשים של מכוניות נוסעות בכביש, של עקבים של מישהי נוקשים על התקרה שלנו מהדירה למעלה. הכל התערבל כמו השייקים שאני ומיטל נהגנו להכין. היינו שמות את כל הדברים המוגדרים כאכילים שמצאנו בבית בתוך המיקסר הכסוף, מפעילות אותו על העוצמה הכי גבוה ובוהות בו. הבננות, השוקולד, הביצים, האורז, הכל היה מתפרק, מתערבב. כל פעם שאיזשהו מצרך חלף על פני דופן הכלי, זיהינו אותו, בלב כמובן, וראינו שלאט לאט הכל הופך לעיסה חומה-צהבהבה. מידי פעם היו מופיעות כמה חתיכות אגס, או בוטנים סרבניים, אך אפשרנו להם לצוף. הרי זה לא מפריע לנו, אלה לא אנחנו שנשתה את זה אחר כך. אף פעם לא באמת ניסינו לטעום את זה. לפעמים נתנו לאחי הגדול או לחבריו לשתות את השייקים שרקחנו במיקסר בטענה שזה "מילקשייק איכותי ממתכון של השף אהרוני". ידענו שאף אחד לא באמת האמין לנו, גם לפני שטעם את העיסה, אבל זה היה מאוד מבדר לראות את פרצופם המתעוות לאחר ששתו אותה, בדיוק ברגע בו התחרטו על ההחלטה להיות נחמדים ולשתף איתנו פעולה, הצטערו על הרגע בו חשבו שזה לא יהיה כל כך נורא... הרי, כמה גרוע זה כבר יכול להיות?

המשכתי להסתובב. כל רגע הרגשתי כאילו אני עומדת ליפול, אבל לא עצרתי. רציתי להוכיח למיטל שאני יכולה להשאר זקופה יותר זמן ממנה. תמיד היו לנו את התחרויות הקטנות האלה. לא תחרויות מלאות קינאה ורמאות, שהמטרה היחידה בהם היא לנצח. ממש לא! אלה היו תחרויות קטנות, כמעט בלתי מורגשות. לא עשינו אותם כדי לנצח, הרי גם ככה ברגע שהתחלנו את התחרות הבאה כבר לא זכרנו מי ניצחה בקודמת. לפעמים היו אלה תחרויות אמיתיות, כמו "מי תגיע ראשונה הביתה", או לפעמים סתם כאלה של "מי עושה יותר קולות בזמן שהיא שותה מקש", שבכלל לא דיברנו בהן, אפילו לא הסכמנו על מה מתחרים. בשבילנו זה היה כאילו ברור מאלינו. אם מישהו אחר היה צופה בנו מהצד, ודאי היה חושב שאנחנו שתי ילדות קטנות וילדותיות שעושות דברים שטותיים ואחר כך עוד צוחקות מזה. ואולי זה היה נכון, אבל לנו לא היה אכפת. היינו עסוקות בלכוון את הקש כך שהוא יעשה יותר רעש כששואבים ממנו אוויר מאשר הרעש שעושה השניה. התחרות האמיתית היחידה שהשתתפנו בה אחת נגד השניה הייתה בכיתה ד'. המורה יפית נתנה לנו לעשות עבודה על לאה גולדברג. כולם נאנחו בעצלות כאומרים "אנחנו כל כך עסוקים, ועכשיו את נותנת לנו עוד עבודה לעשות?" מה כבר היה לנו כל כך חשוב לעשות אז? לא היינו צריכים לדאוג לילדים, לעשות קניות, לכבס, לבשל, להרגיע את הבוס. במה היינו כל כך עסוקים? לגמור את משחק המחשב של מריו בפעם החמישית? לצפות שוב בשידורים החוזרים של השמינייה?

אני ומיטל קבענו לעשות את העבודה יחד, אבל בגלל שההורים שלה החליטו לקחת אותה לצימר בצפון דוקא אז, לא יכולנו, וכל אחת עשתה את העבודה לבד. לאחר שכולם הגישו את העבודות, יפית אמרה שאת העבודה הכי טובה היא תתלה על הקיר ביום ההורים ואולי גם תסדר לו פגישה עם לאה גולדברג. "אבל היא מתה כבר מזמן" אמרתי. "יפה מאוד, רציתי לבדוק מי באמת קרא את העבודה שלו לפני שהדפיס אותה". הייתי גאה בעצמי. מבחינת כל השאר, היו אלה סתם עוד 15 שניות מבזבזות מהשיעור, 15 שניות פחות מהזמן שנשאר עד להפסקה, אבל אני התגאיתי על ההישג. אני היחידה שהצביעה כשאמרה את המשפט המטעה. לא הזכרתי אותו שוב, כיוון שלא רציתי להשמע שחצנית, אבל עוד לא שכחתי אותו. אולי ביום מן הימים אשכח אותו, אבל אז זו כבר תהיה הבעיה שלי. חשבתי שאולי עוד המון שנים, כשכבר אהיה זקנה ויהיו לי המון נכדים, אמצא את הסיפור מתחת להמון ניירת משעממת של דברים כמו חשבונות טלפון, כרטיסי אוטובוס משומשים, מרשמים רפואיים ועוד כל מיני.

כשהחזירה את העבודות, ציינה אותי ואת מיטל לשבח. היא אמרה ששתי העבודות היו מצוינות. קיבלתי 99. זה הציון הכי מעצבן שאפשר לקבל. יותר מעצבן מ-80, יותר מעצבן מ-60, ואפילו יותר מעצבן מ-0. אתה יודע שאתה יודע את כל החומר, שהבנת הכל והשקעת כל כך הרבה, אבל בגלל שניה אחת של חוסר ריכוז, נכשלת. לא הגעת ל"מושלם". בגלל טעות כתיב אחת הפסדתי. אף פעם

אין לי טעויות כתיב. אני בין הכי טובים בכיתה בכתיב! מיטל קיבלה 100. המאה שכל כך רציתי וקיוויתי לו. הפסדתי בתחרות. לי הגיע המאה הזה! אחרי החיבור לא הפסקתי לקרוא שוב ושוב מיצירותיה של לאה גולדברג. כאילו כדי להוכיח לעצמי שאני בכל זאת יותר טובה ממיטל ויותר מכירה את לאה גולדברג ממנה. אבל זה לא היה רק בגלל זה. לאה הייתה המודל לחיקוי שלי. בן האדם היחיד ביקום שהייתי מוכנה להתחלף איתו.

לא אהבתי את הספרים שלה. אהבתי רק את השירים. הספרים לדעתי היו ילדותיים מידי. השירים באמת נשמעו מושקעים. כאילו כל מילה בשיר נבחרה בקפידה מתוך עשרות מילים אחרות שאולי גם הן היו קצת מתאימות, אבל לא כמו המילה הנבחרת.

המשכתי להסתובב. הרגשתי כאילו כל רגע הראש שלי עלול לעוף מהצוואר, כאילו כל רגע אני יכולה להקיא את כל איברי הפנימיים, כאילו אני ממש, אבל ממש רוצה להפסיק להסתובב. אבל לא יכולתי. הייתי חייבת לנצח.

ואז זה קרה. נפלתי. גופי צנח לעבר הרצפה הקשה. לרגע הרגשתי הקלה על כך שאין יותר צורך להסתובב. ראשי נחבט במרצפות. מיטל פלטה צווחה נוראית. נילה נבחה נביחה מקפיאת דם, כזאת שאף פעם, בכל שמונת השנים שבהם היא נמצאת אצלנו, לא שמעתי ממנה. בהתחלה לא הרגשתי כלום. לא חשבתי כלום. לא ניסיתי אפילו. זאת הייתה השניה שלפני הכאב. זאת שבאה מיד אחרי שאתה מבין שנפגעת, אבל עוד לפני מרגיש את הכאב עצמו. ואז הוא בא. מפלח את כל גופי. לרגע הרגשתי כל כך קטנה לעומת כל שאר החדר. הדירה. הבניין. הרחוב. העיר. הארץ. העולם.

התעוררתי. פקחתי את עיני, והנה מולי עומדת מישהי. בשמלה לבנה, עיניה הגדולות מביטות בי. שערה הקצר כבר ארך מאוד, עד מעבר למותניים. ואז זיהיתי אותה. ידעתי שאני מכירה אותה, רק לא ידעתי מאיפה. לאה גולדברג עמדה מעלי, מנופפת לי בתנועות עדינות ואומרת משהו. לא הצלחתי להבין מה. היה נדמה לי שאמרה "ברוכה הבאה". ואז נרדמתי שוב.

כתבה: שחר ברכה ז'2

15.01.2007

מישהי אחרת / שולמן קרולינה ט' 3

היא הלכה לבדה בתוך יער חשוך,
היא לא ידעה לאן, או האם אי פעם תשוב.
היא רצתה להיות כמו צפור בשמים,
או סירה לבנה ששטה במים.
היא רצתה להיות להבה שבוערת,
היא רצתה להיות מישהי אחרת.

היא רצתה להפסיק להיות בבה על חוטים-
היא לא רצתה להיות מה שאנשים מחליטים.
אף אחד לא הקשיב,
לא שמע,
לא ראה,
עד שלילה אחד היא פשוט נעלמה.

הכבשים סתם שתקו את שתיקת הכבשים,
והדשא דמם, לא הוסיף שום פרטים.
העצים לא העזו לזוז ממקומם,
השעון רק המשיך לתקתק כל הזמן...

וְכֹלֶם רַק אָמְרוּ: "הִיא עֲכָשְׁיוּ מְאֻשָּׁרֵת"

אָךְ בְּלִבּ לְבָה מְכַאֵב מְדַמְמֶת.

לְבִסּוֹף הִיא הִפְכָה לְמִישֵׁהִי אַחֲרֵת,

אָךְ דְּמָעָה מְלוֹחָה עַל לְחִיָּה יוֹרְדָת.

הִיא הִלְכָה לְבִדָּה

הִיא לֹא יָדְעָה לְאֵן,

הִיא בְּסֶךְ הַכֹּל רָצְתָה לְהִיּוֹת

בֶּן אָדָם

צפּוֹרָן / מריה גונצ'רוב , י"א 1 (הניקוד הנכון - צפּוֹרָן)

אורות בְּמָה נּוֹצְצִים, חֲמִימִים

וְקָהַל בְּחֶשֶׁךְ

מֵרִיעַ.

נְגִמָר (תָּם) הַמוֹפֵעַ.

צפּוֹרָן נִתְּנָה לִי

לְאוֹת הָעֵרְכָה

אֲנָשִׁים זָרִים

בָּאִים, מְשַׁבְּחִים

אוֹמְרִים: "הֵיית הַכִּי טוֹבָה"

וְ"כָל הַכְּבוֹד"

וְחוֹזְרִים

לְחֻבְרִים,

לְמִשְׁפָּחוֹת.

צפּוֹרָן בּוֹדֵד בְּיָדֵי

וְרַחוּק בְּעֵלְטָה

כְּצִלִים

שִׁירֹת שֶׁל אֲנָשִׁים

הוֹלְכִים, צוֹחֲקִים

אֶךְ בְּשִׁבְלֵי הַרְיָק

לְאוֹרֵם הָעֵמוּם שֶׁל פְּנֵי רְחוֹב

בְּצִנָּה הַדּוֹמָמָת

רַק אֲנִי וְהַצּוֹרָן

צוֹעֲדִים.

צפּוֹרָן זְרוּק עַל שְׁלֶחַן

חֲדָרֵי הַקָּר חֲשׂוּיָה וְרִיק.

אוֹר מִן הַמְּסֻדָּרוֹן

מִתְגַּנֵּב

עִם בֵּת צְחוּקָם.

צִפּוֹרֵן קָמַל

בְּפֶחַח הָאֲשָׁפָה

וְאֲנִי שְׂכֹבָה עַל מִטָּה

וְהָאֲפֵלָה לָנוּ כְּשִׁמְיָכָה

מְכֻסָּה, מְשֻׁכָּחָה.

עוֹד עֵלָה כּוֹתֶרֶת נוֹשֵׁר

וְגַם הַצִּפּוֹרֵן עוֹצֵם אֶת עֵינָיו

וְלֹא יִפְקַחֵן יוֹתֵר (עוֹד).